

Legepresidenten går av og retter en stor takk til tillitsvalgte og medlemmer for den tillit han er vist gjennom fire år som Legeforeningens fremste tillitsvalgte

Og så var den epoken over...

Av alle oppgaver jeg har tatt på meg, er rollen som president i Legeforeningen den desidert mest krevende, givende, lærerike og utfordrende. Jeg hadde, uten tvil, gjort det igjen!

Legerollen handler først og fremst om omsorg for den enkelte pasient – vi skal helbrede, lindre og trøste. Men helse er mer enn helsetjeneste, og handler om langt mer enn medisin som fag. Helse-tjenester er mer enn hjelp til den enkelte pasient. Leger har derfor en forpliktelse overfor samfunnet; når tjenestene skal utvikles, prioriteres og fordeles. Denne legelige samfunnsrollen har jeg hatt gleden av å kunne utøve i mange år, og i sterk grad fra 2002 som leder av vår forening. En rekke dyktige og engasjerte tillitsvalgte har tatt del i dette arbeidet, og jeg retter en stor takk til dere alle.

Mens min forgjenger, Hans Petter Aarseth, presidentperiode var preget av arbeid med omfattende helsereformer – noe også jeg fikk ta del i – har helsetjenesten de siste årene i liten grad blitt utsatt for nytt reformpress. Det har vært bra for pasientene og for helsepersonellet. Vår primære oppgave er ikke å forandre, men å forbedre. Spesialisthelsetjenestereformen har dog stadig krevd mye oppfølging, og enkelte nye reformer har vært gjennomført. Noe av det viktigste er at tilbudet til rusmiddelmissbrukere er gått fra omsorg til behandling.

Legeforeningen er en forening *av* leger, men *for* så mye mer enn leger. Det fremkommer av vårt engasjement og vår formålsparagraf. Ønskene om å være noe langt mer enn en ren fagforening har bred tilslutning i organisasjonen. Senest ble dette bekreftet gjennom den organisasjonsprosess som foreningen har vært gjennom fra 2002, og som kulminerte med et overveldende flertallsvedtak på siste landsstyremøte. Den nye organisasjonen som trer frem vil være bedre egnet til å ivareta våre faglige, helsepolitiske og fagfor-eningsmessige engasjement, men den er *ikke* konstruert for å kun ivareta det siste. Det var heller ikke meningen.

Det har vært sagt at «å lede leger, er som å temme katter». Så ille er det ikke. Medlemmer, tillitsvalgte og organisasjonsledd utviser et sterkt engasjement med meget gode bidrag i en rekke sammenhenger, og de evner med få unntak, å akseptere at flertallet iblant har et annet syn i vanskelige saker. Jeg er svært takknemlig for å ha blitt vist den tillit det er å få lede foreningen i to perioder. Jeg takker for den støtte jeg har fått fra tillitsvalgte og medlemmer, og for hvordan jeg er blitt tatt imot når jeg har hatt gleden av å reise rundt i landet.

I disse møtene med tillitsvalgte og medlemmer blir jeg iblant spurt om hva jeg anser som de viktigste og vanskeligste sakene for Legeforeningen. For meg personlig har fastlegeordningen vært den største saken, ikke minst fordi vi gjennom sterkt engasjement og gode interne prosesser med gjensidig respekt for ulike syn internt i foreningen, klarte å få avgjørende innflytelse på utformingen av

en reform som skulle bety mye for hele befolkningen. Fremfor-handling av nye avtaler for sykehuslegene etter statlig overtakelse av spesialisthelsetjenesten, førte i 2003 til at vi nådde mange av de tariffpolitiske målsettinger vi ikke hadde nådd overfor tidligere motparter. Inntektsoppgjøret ble slett ikke ille det heller. På dette forhandlingsområdet sliter vi imidlertid etter hvert med mindre grad av intern respekt når oppfatningen om veivalg er ulik mellom berørte grupper. Det kan være grunn til å minne oss selv om at alle tillitsvalgte ønsker å gjøre en så god jobb som mulig for medlemmene.

Forhandlinger og prosessene rundt dette spillet, er noe jeg gjennom mange år har trivdes svært godt med – det gir liv til årene som tillitsvalgt. Mens dette er en viktig oppgave for den som leder foreningen, sitter jeg allikevel igjen med den erfaring at det er på andre arenaer vi i størst grad kan nå de mål vi har satt oss i vår formålsparagraf. Helsepolitiske og finanspolitiske vedtak påvirker i langt sterkere grad hvilke tilbud vi som enkeltleger kan gi våre pasienter, og dermed rammebetingelsene for det å utøve legegjerningen.

De siste årene har den helsepolitiske arena i stor grad vært dominert av problemstillinger knyttet til spesialisthelsetjenestereformen. Jeg registrerer med tilfredshet at Legeforeningen, samtidig som vi har fulgt opp denne reformen, har maktet å rette oppmerksomheten mot de deler av helsetjenesten hvor avstanden mellom pasientenes behov og tilbud er størst, men hvor pasientene ikke har like sterke talerør. Vårt arbeid for å bedre helsetjenesten for de eldre i kommunene, for ungdom, for psykisk syke og for rusmiddelmissbrukere er blitt lagt merke til langt utover våre egne rekker. Dette arbeidet hadde ikke vært mulig uten bidrag fra engasjerte kolleger og tillitsvalgte med sterk vilje til å yte ekstra innsats for fellesskapet, med det mål å gjøre helsetjenesten bedre for dem vi alle tjener; pasientene.

Vårt sekretariat representerer en tilsvarende uvurderlig ressurs på alle de områder hvor vi som forening er aktiv. Den kompetanse og støtte vi som tillitsvalgte og medlemmer der får tilgang på, savner sidestykke. Det vil også de nye tillitsvalgte som tiltrer om få dager, oppleve. Nye utfordringer vil komme, og jeg håper og tror et nytt sentralstyre vil finne at de har et godt grunnlag å arbeide videre på. Jeg ønsker dere lykke til i deres viktige arbeid for stand og land.

Hans Kristian Bakke

Hans Kristian Bakke
hans.kristian.bakke@legeforeningen.no
president